

אוסף סיפורים 'תקעב'
מתוך "ליקוטי שמואל"
מלקט ועורך: ש. אייזיקוביץ
eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה. ,
eisikovits1@gmail.com

058-4852-443

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשיכם או כתובות של נציג עלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרם. אבל הבא להדפיס וידפיס בשם אומרם. יביא גאולה לעולם. כמו כן יש אפשרות לקבל כל עלון בכל שפה כמעט שתרצו בתרגום של ווארד .

דמעות של אמא II (ש. תפילינסקי)

בהשראת יום התפילה של ערב ראש חודש סיון, הנה לנו סיפור עצום על כוח התפילה של אבות ואימהות על צאצאיהם .

המעשה אירע בישיבה הקדושה של חסידי וויזשניץ במונסי, כאשר אצל אחד הבחורים התגלה קושי רוחני רציני בעבודת השם. אנשי הצוות, הר"מים והמשגיחים, ניסו לעזור לו, לחזקו ולעודדו מחד, ולהציב לו גבולות מאידך, אך ללא הועיל. הבחור החל להתדרדר רח"ל. בשלב מסוים, כאשר המשגיח נכנס לקודש פנימה אל כ"ק מרן האדמו"ר ה'תורת מרדכי' זצ"ל, לעדכן על הנעשה והנשמע בין כותלי הישיבה, הוא סיפר אודות אותו בחור מתקשה. הרבי התעטף בצער ושאל: 'האם עדכנתם כבר את ההורים?' כאשר נענה בשלילה, הפטיר הרבי שכדאי לעדכן אותם בהקדם האפשרי ובינתיים להמשיך ולפעול בכל הכוח למענו .

לאחר תקופה של מספר חודשים שוב נכנס המשגיח לקודש פנימה, ושוב עדכן על מצבו של הבחור שהתדרדר עוד יותר רח"ל. הרבי שאל מיד: 'כבר עדכנתם את הוריו – ?' והמשגיח השיב במבוכה שעדיין לא. עקב אי הנעימות הכרוכה בכך, הוא דחה זאת מתחילה וזה נמשך... הוא עדיין לא הגיע לזה. ... אוי ווי" נאנח הרבי והקפיד מאוד על ההתמהמהות הזו. . אין לך מושג" – הסביר בקול דומע" – עד כמה גדול הכוח של דמעות של אם בעת הדלקת הנרות, כאשר היא בוכה ומבקשת עבור צאצאיה שיצליחו בתורה ויראת שמים וילכו בדרך הנכונה. "חבל מאוד" – הפטיר הצדיק – "הפסדנו כבר כמה חודשים יקרים. יכולנו כבר בזמן זה לצבור הרבה דמעות של האמא. לפחות, כעת, רוצו מהר לעדכן את ההורים, חבל על כל רגע!"

ההתערבות III

סיפור עם מנת השכל !

פעם היה ילד קטן שהלך לבנק והפקיד 50 יורו בחשבון שלו כל יום עובדי הבנק הופתעו מהתנהגות זו ודיווחו על המצב למנהל . המנהל ביקש שיביאו אותו איתו בפעם הבאה שהילד יגיע. למחרת הגיע הילד שוב והפקיד 50 יורו הצוות לקח אותו לחדר המנהל . המנהל שאל: "אתה נראה ילד קטן יותר, איפה אתה מוצא 50 יורו כל יום? הילד חייך ואמר: "אני מהמר ואני תמיד מנצח". המנהל חייך ואמר: "אז איך? תן לי לראות גם".

הילד אמר: "אני מתערב איתך על 50 יורו , אני יכול לנשק את העיניים שלי". המנהל היה מופתע אבל הודה בטענה. הילד הוריד את עדשות המגע, נישק אותן, לבש אותן שוב, לקח 50 יורו והלך. המנהל קצת מעוצבן.

למחרת הגיע הילד שוב, הפעם המנהל עצר אותו: "אתמול עבדת עלי ולקחת את הכסף שלי. מה אתה הולך לעשות היום?"

הילד השיב: "אנחנו יכולים להמר שוב. אם תזכה, אני אתן לך שלוש פעמים מהכסף ששילמת אתמול - 150 יורו. אם אני מנצח, אני לא רוצה ממך כלום". המנהל רצה להבטיח את העבודה הפעם הוא התקשר לעשרה מעובדיו וכולם צפו בהתרגשות

הילד אמר: "אני טוען שהתחתונים שלך כחולים" ! המנהל צחקק מצחוק "לא, זה ממש לא כחול" ! הוא הסכים לעסקת הטיעון. תורידו את המכנסיים ו: "תראו, זה לא כחול! הוא אמר. הילד חייך נתן 150 יורו למנהל ועזב

כשהמנהל הביט מאחוריו מבולבל, אחד העובדים שאל: "הפסדתם את הכסף אבל למה אתם צוחקים?" הילד הסתובב ואמר: "כי התערבתי עם עשרה עובדים שאני אוריד את המכנסיים של המנהל מול כולם .

החייט והחליפה (הרה"ח ר' שבתי סלכטיצקי)

אדם הגיע לחייט מומחה והזמין חליפה יוקרתית. החייט מדד את הלקוח בקפידה וגילה מצב מיוחד: יד ימין של האיש קצרה מהשמאלית, רגל אחת קצרה מחברתה, וכתף אחת גבוהה מהשנייה . החייט המיומן ידע בדיוק מה לעשות. הוא תפר את שרוול היד הקצרה בהתאם לאורכה, קיצר את רגל המכנסיים בצד המתאים, והתאים את קו הכתפיים למבנה הגוף הייחודי של הלקוח .

כשהאיש חזר לביתו עם החליפה החדשה, תלה אותה על הקולב והתבונן. להפתעתו הרבה, החליפה נראתה עקומה לחלוטין - שרוול אחד קצר מחברו , רגל מכנסיים אחת קצרה, הכתפיים לא מאוזנות. הוא רץ בזעם אל החייט: "מה עוללת לי? החליפה הזו עקומה לגמרי" ! מה עשיתי?" חייך החייט. "עשיתי אותך ישר ! החליפה מושלמת – עבורך" !

לעתים קרובות אנו מביטים על אירועי חיינו ותוהים - מדוע הכול נראה כה עקום ומעוות? למה דווקא לי קורים דברים כאלה? מדוע חיי אינם "ישרים" כמו של אחרים? אך האמת היא שהקב"ה, כחייט המומחה, "תופר" לכל אחד את החיים המדויקים עבורו. מה שנראה לנו כ"עקום" הוא למעשה מותאם בדיוק לנשמתנו, לתיקון שלנו, לשליחות הייחודית שלנו בעולם. כאשר נבין שכל מה שקורה לנו מכוון ליישר אותנו, לרומם אותנו ולגלות את הפוטנציאל הטמון בנו - פתאום נראה שהכול במקומו הנכון.

הילד והנשר (הרה"ח ר' שבתי סלביצקי)

בתשנ"ג (1993), בזמן הרעב הנורא בסודן, האו"ם הקים מרכזי חלוקת מזון. קווין קרטנר, צלם עיתונות, ראה ילד רעב זוחל באיטיות לעבר מרכז המזון. הוריו הלכו קדימה, והילד נחלש מכדי לעמוד בקצב. הוא זוחל על הארץ, שוב ושוב. ואז קרטנר רואה מחזה מצמרר: נשר מתקרב ועוקב אחרי הילד. הצלם המתין עשרים דקות שהנשר יעוף, אך הציפור נשארה. היא התקרבה עוד ועוד. קרטנר מצא זווית צילום מושלמת ובלי להבריח את הנשר, עמד עשרה מטרים מהילד וצילם.

התמונה זכתה בפרס פוליצר היוקרתי לצילום השנה. אך אז התעורר זעם ציבורי אדיר: איך לא עזרת לילד? ראית ילד רעב ואפוס כוחות ובמקום לתת לו אוכל או לסייע לו – צילמת? קרטנר הבין את חומרת מעשהו. הוא כתב: "אני נשבע שלעולם לא אזורק מזון, לא משנה מה טעמו. אני מתפלל שה' ישמור על הילד הקטן הזה. ומתפלל שיהיה רגיש יותר ממני לעולם סביבו, שלא יהיה עיוור כמוני מהטבע האנוכי ומהאינטרסים האישיים. אני מקווה שהתמונה תהווה תזכורת תמידית לאנשים כמה ברי מזל אנחנו, שאין לקחת דברים כמובנים מאליהם." ארבעה חודשים לאחר קבלת הפרס, הוא נטל את חייו. לא יכול היה לחיות עם האשמה והבושה.

סיפור מזעזע, אך הלקח חיוני: קל לנו להיות שקועים במטרה שלנו – "התמונה המושלמת" – עד שמפספסים את העיקר! הוא היה כה מרוכז בתפיסת הרגע הדרמטי, ששכח את היסוד הבסיסי ביותר – לעזור לילד רעב! כמה פעמים אנחנו שקועים במה שנראה לנו חשוב – ההישגים שלנו, האינטרסים שלנו, ה"תמונה המושלמת" של חיינו – ומפספסים את השליחות האמיתית? את ההזדמנות לעזור לנפש אחרת? הסיפור ממחיש כיצד אפשר להיות עיוור למה שהקב"ה שולח לנו. הצלם ראה הזדמנות לפרס – במקום לראות ילד הזקוק לעזרה דחופה.

הכיפה (והערב נא" עמ' 307)

שאלה מזעזעת הגיעה לשולחנם של רבותינו חכמי ההלכה, בעקבות מעשה מרטיט שאירע בשואה הנוראה.

ביום מן הימים, הנאצים ימח שמם וזכרם, ריכזו קבוצות ילדים יהודים לשם מיון: מי לעבודה בבתי חרושת ומי למוות. המיון נעשה על ידי רופא, שבאישון לילה נכנס לחדר שבו נמו הילדים הקדושים את שנתם, ובדק אותם במראה עיניו בעודם ישנים. על מנת שידעו הארורים למחרת מי לחיים ומי למוות, הסיר הרופא את הכיפות מראשי הילדים שנשלחו למשריפות, וכך השכם בבוקר נשלחו הילדים בלי הכיפות 'אל הקץ' – לכבשנים.

ויהי בחצות הלילה, ראובן, אחד מהילדים ששהו בחדר, קם ורצה לצאת לנוחיות ולברך אשר יצר. לפתע הבחין כי ראשו מגולה, והחל בחיפושים אחר כיפתו... (כמובן שלא ידעו הילדים מאומה ממזימת הזדון של הרשעים). משלא מצאה, החליט שמאחר וחברו שמעון, עטוף ממילא בשמיכה מעל ראשו, אם כן יוכל ליטול את כיפתו למספר רגעים (שהרי בין כך ראשו היה מכוסה), ומיד כשישוב יחזירנה לו. וכך עשה. נטל ראובן את כיפת שמעון, יצא לבית הכסא, אלא שבשובו נרדם מתוך תשישות כח, כשעל ראשו מונחת הכיפה של חברו!

אתא בוקר. באו הארורים ושלחו את כל מגולי הראש לרציחה, וביניהם אף את שמעון. למחרת נודע לראובן את פרטי התכנית של הנאצים. הוא הוכה בבהלה ונפשו דאבה עליו כשגילה כי כיפתו הוסרה על ידי הרופא הנאצי, ובזה שנטל את כיפת חברו, בעצם הוא נשאר בחיים, אך התייסר ארוכות וליבו נקפו כל הימים שבגרמתו הומת שמעון חברו הטוב.

כשזכה ראובן להימלט משיני האריות ועלה ארצה, ניגש אל אחד מחכמי ישראל ונפשו בשאלתו: האם נחשב אני כגורם מוות ליהודי? וכן שאל, האם זקוק לכפרה מחמת מעשיו? שאלה זו התגלגלה אל מו"ר שליט"א, והשיב כי לכאורה לא חטא ראובן במאומה, שהרי לא נתכוין להרע ח"ו לשמעון, ומה עשה?! ובפרט שנרדם מתוך עייפות רבה ודעתו לא היתה צלולה עליו. אלא שמצינו ב'נודע ביהודה' (ח"א או"ח סימן ל"ד) שכתב כי השולח שליח לסחור בשוק, והשליח נהרג בדרך – צריך המשלח כפרה, כיון שעל ידי שליחותו נהרג השליח. ואף על פי שלא נתכוין להרע לשליח, בכל זאת מאחר שעל ידו נהרג השליח צריך המשלח כפרה! ולכאורה, הוא הדין בנוגע לשאלתנו, שצריך ראובן כפרה אך מאידך גיסא, יש לחלק, שלגבי נידון דידן הרי ראובן הסיר את הכיפה מראש שמעון כדת וכדין, וקיים בזה מצוה שנאמרה בשולחן ערוך (או"ח סימן ב', ו') "ולא ילך ד' אמות בגילוי ראש", (וראש חברו היה הלא מכוסה). ודומה הדבר למבואר במשנה ברורה (סימן א' סק"ב) אדם רוצה ליטול את ידיו מיד בקומו משנתו, אך אין לפניו אלא את הנטלה והמים של חברו – אם ברור שיתן תיכף מי נטילה אחרים תמורת המים שנוטל מחברו – מותר לו ליטלם. ואין נידוננו דומה לשליח הנשלח ללכת בדרכים, שהם בחזקת סכנה. ולפיכך, הסיק מורנו הרב, כי בנידון דידן, שכלל וכלל לא היה צריך ראובן להעלות על דעתו שעקב הסרת הכיפה ימות שמעון, ועשה מצוה בפעולתו, מסתבר שאינו צריך כפרה.

העידן המזויף (הרב מנדי קמינקר)

ובכן, אם לא הבנתם את זה עד עכשיו, הרשו לי לבשר לכם שלאחרונה נכנסו בשעה טובה לעידן חדש: העידן המזויף. החיים שלנו כיום כל כך מלאים בתוכן מזויף, ומיום ליום המצב מידרדר עד שכבר אין לנו יכולת להבחין מה אמיתי ומה לא. הרשתות החברתיות שלי מלאות בסיפורים פנטסטיים ותמונות מדהימות של מקומות תת-קרקעיים או תת-ימיים. אחרי שאני קורא את התיאורים המרתקים אני ניגש לגוגל רק כדי לגלות שהמקומות האלה פשוט לא קיימים. כל כך קל לזייף הכול: לזייף קולות של אנשים, לזייף תמונות או סרטונים וסיפורים שלהם. אם כן, לדעתי לפחות, תקופתנו לגמרי ראויה להיקרא "עידן הפייק".

אני מקווה שברור לכם שChatGPT הוא לא האשם היחיד. כבר שנים כולם משקרים לנו. התמונות האנשים בשלטי החוצות מרוטשות ומעובדות כדי שייראו יפים; מכונות עוצבו בקפידה כדי לגרום לנו לחפץ בהן, בלוף וזיופים, הכל בלוף!

תחושת הזיוף והפייק מזכירה לי את ההכרזה המפורסמת של שלמה המלך בספר קהלת: "הָבֵל הָבֵלִים, אָמַר קְהֵלֶת, הָבֵל הָבֵלִים, הָפֵל הָבֵל!". עכשיו, אני מניח שיש כאלו שהמחשבה על העידן המזויף שאנו מתחילים לחיות בו גורמת להם דיכאון. אבל הרשו לי לספר לכם על שיר חסידי ישן המבוסס על הפסוק הכל-כך-בלתי-מחמיא הזה.

חסידי נוהגים לשיר בידיש "ס'איז דאך אלץ הָבֵל הָבֵלִים" ("הכל, הלא, הבל הבלים"), אבל לא במנגינה נוגה ומלאת הרהורים אלא דווקא עליזה ותוססת, מלאת אנרגיה ושמחה. על מה ולמה? איך מילים כל כך נוקבות, שבמבט שטחי נשמעות ממש מייאשות, הפכו לשיר שמח ומלא תקווה? התשובה היא שהשיר לא נגמר כאן. הוא ממשיך בהכרזה מפסוק אחר, בספר דברים: "אֵין עוֹד מְלַבְּדוּ! אתם מבינים? החסיד שר ורוקד כשהוא מבין שלמרות שהעולם שהוא חי בתוכו מזויף, הוא איננו חלק מהעולם המזויף הזה! הוא קשור לקדוש-ברוך-הוא, לאמת המוחלטת והנצחית! ואולי, החסיד שמח ומאושר כי דווקא ההבנה שהכול הוא "הבל" ולא-כלום, גורמת לו לגלות את הדבר היחיד האמיתי.

הבל, אבל בשביל מטרה אמיתית

ואז, כשאנו מפנימים עד כמה הכול הוא "כלום" ואין באמת שום דבר מלבד ה' הא-לוקים, אז קורה משהו מדהים: ההסתכלות שלנו על העולם משתנה. במקום לראות בחומריות גורם מפריע לרוחניות, נצליח לראות דרכה את המטרה האמיתית והקדושה של הכול.

לכן אני חושב שלחיים בעידן המזויף יש דווקא יתרונות אדירים. שטפון הזיופים שסבבנו יכול להזכיר לנו להתחבר שוב ושוב למציאות האמיתית באמת. ללמוד יותר תורה, לעשות יותר מצוות, ואז להבין שבעצם הכול – כל העולם הגדול והמזויף הזה – הוא באמת כן משהו. הכול נברא כדי לשרת את המטרה הקדושה שלשמה נבראנו גם אנחנו.

שינה ששווה זהב (הרה"ח ר' שבתי סלביצקי)

החסיד המפורסם רבי מענדל פוטרפס. נודע כמי שאף פעם לא איבד את שמחת החיים. בכל מצב ראה את הטוב והחיובי ! כשיצא מרוסיה, גייס כספים רבים ליהודים שנשארו מאחורי מסך הברזל.

פעם הלך עם הרב שמואל דוד רייטשיק לפגישה חשובה עם נדבן עשיר , ביום שישי בבוקר . בלילה הקודם ערכו התוועדות חסידית – עם דברי תורה, ניגונים חסידיים, התעוררות בעבודת ה' , ובבוקר היו עייפים מאוד . האנגלית שבפיהם לא הייתה משופרת, אז הם צירפו אליהם בחור אמריקאי שידבר באנגלית מצוחצחת. כשהגיעו, אמרה להם המזכירה בהתנצלות : " בעל הבית עסוק עכשיו. תשבו בכורסה שבחדר הקבלה והמתינו . " הם התיישבו על הספה הרכה ותוך נרדמו שניהם . כעבור זמן מה, יצא העשיר מן החדר וראה שהם ישנים. הבחור האמריקאי רצה שהאדמה תבלע אותו , אך לא העז להעיר אותם . בחשיבה מהירה מחוץ לקופסה אמר לעשיר : " אתה רואה? הם עושים עכשיו 'עליית נשמה' – 'מתפללים רוחנית להצלחתך' " ! "עליית נשמה? מה זה? " הם מתפללים עליך שתצליח " ! הסוחר , שהיה בעל אמונה תמימה, התרגש : " באמת? אל תעיר אותם . " ! הוא מיהר לכתוב המחאה על סך 20,000 דולר שבאותם ימים ערכם היה עצום, והורה למזכירה לוודא שאיש לא יפר את שנתם . כשהתעוררו ושמעו מה קרה, אמר רבי מענדל : " יש אולי עוד עשיר כאן בבורסה באמריקה שאפשר ללכת לישון במשרדו . " ? השינה שנראתה ככישלון מביך הפכה לברכה עצומה.